

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. április 5. napján megtartott zárt ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A szexuális erőszak büntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. december 8. napján kihirdetett B.411/2016/21. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mértékét 7 (hét) évre *enyhíti*.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fegyházbüntetésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2017. december 8. napján kihirdetett B.411/2016/21. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **vádlott neve** vádlottat tizennyolcadik életévét be nem töltött, nevelése, felügyelete alatt álló személy sérelmére, akaratnyilvánításra képtelen állapotát felhasználva elkövetett szexuális erőszak büntetében a Btk. 197. § (1) bekezdés b) pontjába és a (3) bekezdés a) pontjába ütközően, a (3) bekezdés b) pontjának II. fordulatára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülően. Ezért őt 9 év fegyházbüntetésre, valamint 9 év közügyektől eltiltásra ítélte, meghatározta a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében terjesztett elő fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.377/2017/2-I. számú átiratában a vádlott és védője által előterjesztett jogorvoslati kérelmet alaptalannak ítélte.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, rámutatva arra, hogy álláspontja szerint a tényállásba ítéletszerkesztési hiba miatt bizonyítékértékelő rész került, azért azt onnan mellőzni kell. Kifejtette, hogy a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok, így különösen a sértett következetes és lényegét tekintve azonos vallomásai, valamint az ezt megerősítő tanúvallomások mélyreható elemzésével meggyőző módon mutatta ki, hogy a tényállás megállapítása során miért vetette el a terhelt tagadását.

A tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmény minősítését azonban annyiban indítványozta pontosítani, hogy a 197. §-ában írt szexuális erőszak büntettének az (1) bekezdés az alapesete, következésképpen a cselekmény az (1) bekezdés b) pontjába ütközik és a (3) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősül.

A főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket teljeskörűen összegyűjtötte, és azokat súlyuknak megfelelően értékelve tettarányos büntetést szabott ki, így a büntetés enyhítése nem indokolt.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében, valamint a fellebbezési zárt ülésen elmondott perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen, iratellenes, részben pedig helytelen ténybeli következtetéseken alapul.

Így iratellenes az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdése, amely szerint védenca és **A.A.** közös háztartásukban nevelték a sértettet, a nyomozati iratokból, valamint **B.B.** vallomásából ugyanis kiderül, hogy a sértett rendszeresen tartotta a kapcsolatot az édesapjával, illetve időszakosan nála is lakott.

Iratellenes megállapítás az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésének első mondata is, amely szerint a sértett és a vádlott közötti viszony csak időszakonként volt megfelelő, az eljárás adataiból, így különösen **C.C.**, **A.A.** és a vallomásaiból egyértelműen az állapítható meg, hogy kifejezetten rossz volt a viszony a vádlott és a sértett között. Az iratellenes megállapításból vont további téves következtetés, hogy a haragos viszony csak a sértett és az édesanyja, valamint az édesanya és a vádlott között állt fenn, egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy a haragos viszony a sértett és a védenca között is fennállt, amit a tényállásban is indítványozott rögzíteni.

Az ítélet 3. oldal első bekezdésében részben felderítetlen a tényállás, részben helytelen ténybeli következtetés eredményeként állapítja meg a bíróság, hogy a gyermekszülést megelőzően a sértett igyekezett a vádlott, mint nevelőapa elvárásainak a békesség érdekében eleget tenni. Erre ugyanis kizárólag a sértettet nyilatkoztatta a bíróság, a vádlott vallomásából azonban kiderül, hogy **C.C.** egyáltalán nem tett eleget sem az édesanyja, sem a vádlott elvárásainak, közöttük a konfliktusos viszony továbbra is fennállt.

Kitért arra is, hogy a bíróság tévesen, iratellenesen, illetve helytelen ténybeli következtetéssel rögzíti, hogy a cselekmény 2014. szeptember végén, október elején, pontosabban meg nem határozható időpontban történt. Álláspontja szerint ugyanis a sértett által megjelölt elkövetési időpont a vallomásokból és az objektív adatokból egyértelműen megállapítható. Objektív adat, hogy **a vádlott** és **A.A.** közös gyermeke 2014. október 10. napján született. **C.C.** 2014. szeptember végi, október elejei időpontra nyilatkozott azzal, hogy a szülés előtt 1-2 héttel történt az eset, míg **B.B.** egyértelműen 2014. októberében jelöli meg azt az időpontot, amikor a lánya felhívta, hogy el szeretne költözni otthonról, de a további tanúvallomások, így **D.D.** vallomása is a 2014. októberi időpontot igazolja.

A sértett vallomása szerint az esetet megelőzően a **4.Pub** nevű szórakozóhelyen karaokéztak a vádlottal, a szórakozóhelyen azonban az interneten fellelhető adatok szerint csak péntek és szombat

esténként van karaoke, ebből következően októberben csak 2014. október 3. péntek, vagy 2014. október 4. szombat lehetett az állítólagos elkövetési időpont. Így, mivel a sértett azt állította, hogy az esetet megelőzően aznap edzésen volt, másnap pedig otthon tartózkodott, egyszerű ténybeli következtetésekkel megállapítható, hogy a sértett által megjelölt időpont 2014. október 3., péntek.

Ezzel összefüggésben csatolta a **1. Kft.** ügyvezetőjének, **E.E.**-nek az írásos tájékoztatását, hogy ekkor, az eset feltételezett időpontjában nagy valószínűséggel az **2. gyár** területén tartózkodott a védence, ugyanis ott végzett alvállalkozói munkát a **1. Kft.** részére.

Kifejtette azt is, hogy hiányos a tényállás, mert a bíróság elmulasztotta rögzíteni azt az útvonalat és eseménysort, hogy a terhelt és a sértett hogyan jutottak el az egyik helyről a másikra, illetve az egyes helyszíneken mennyi időt töltöttek. A sértett vallomása szerint a cselekmény napján 22 óra körül indultak el otthonról gyalogosan, amikor „már az utolsó buszok jártak”, így - mivel az utolsó buszok 22 óra 20 perc körül járnak az **F. körúton** - az indulásnak több mint negyed órával 22 óra utánra kellett esnie. A **3.** nevű szórakozóhelyen a sértett vallomása szerint 1-2 órát töltöttek, ahonnan a **4. Pub** nevű szórakozóhelyre mentek át, ahol szintén 1-2 órát töltöttek el. Onnan éjfél után indultak tovább a vádlott irodahelyiségébe, az állítólagos elkövetési helyre, ahonnan gyalogosan tértek haza, a lakásba **A.A.** vallomása szerint 02 óra 30 perckor érkeztek meg.

Ekként a gyalogos utak megtételéhez szükséges idő felszámításával álláspontja szerint 30 perc sem állt rendelkezésre cselekményre, amely objektív tények a sértetti vallomást cáfolják.

Ugyancsak iratellenes megállapításnak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság egyszerűen csak „fiúismerősként” jelölte meg azt a személyt, akivel a sértett aznap este találkozni akart, holott őt a sértett néven nevezve is megjelölt, ő egyértelműen **G.G.** tanú volt, akit, mint közvetett tanút meg is hallgatott a bíróság. Az általa elmondottak szerint pedig szó volt róla 2014. őszén, hogy a sértettel a **3.-ban** találkoznak, de végül nem találkoztak, ezért fel kellett volna derítenie az elsőfokú bíróságnak, hogy miért maradt el a sértett és **G.G.** találkozója. Azért, mert a találkozóra **G.G.** nem ment el, ami a sértetti vallomást támasztja alá, vagy azért, mert oda a sértett nem ment el, ami viszont a sértetti előadást cáfolja, és azt jelenti, hogy azon a napon **C.C.** nem járt a **3.-ban**. Álláspontja szerint ez a körülmény **G.G.** ismételt meghallgatásával, illetve a tanú és a sértett szembesítésével tisztázható.

Előadta továbbá, hogy az akaratnyilvánításra képtelen állapot a törvényi tényállás eleme, amelyre a Be. 75. § alapján bizonyítást kell lefolytatni. Az elsőfokú bíróság azonban egyáltalán nem tisztázta és nem folytatott le bizonyítást abban a tekintetben, hogy a sértett ittassága milyen fokú volt, és hogy az milyen klinikai tünetekkel járt, járhatott. Álláspontja szerint bizonyítást kellett volna felvenni arra, hogy felmerülhetett-e az elfogyasztott alkohol mennyiségének, az italfogyasztás időpontjának és a sértett testsúlyának ismeretében az ittassággal tudatkiesés, illetve az akarat képtesség olyan beszűkülése, amely akaratnyilvánításra képtelenné tette volna. Hozzáfűzte, hogy a sértett vallomása az akaratnyilvánításra képtelenség tekintetében egyébként is önellentmondásos, és a bíróság által elfogadott közvetett tanúk vallomásával is ellentétes, amely ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem oldott fel. Mindezek alapján az ellentmondásokra tekintettel indokolt lett volna az ittasság fokára vonatkozó sértetti vallomást objektív orvos-szakértői adatokkal is ütköztetni.

Ezzel kapcsolatban csatolt egy orvos-szakértői véleményt, amely alapján hivatkozott arra, hogy a sértettnél a cselekmény idejére, azaz 01.15 óra és 01.45 óra közötti időpontra 2.07 - 2.22 ezrelékes véralkohol koncentráció vélemezhető, ami közepes fokú alkoholos befolyásoltságot jelent.

Hivatkozott arra is, hogy az akaratnyilvánításra képtelenség fizikailag és tudati tekintetben is csak súlyos fokú ittasság esetén állhat elő, amelyet emlékezetzavar is kísér. Közepes fokú alkoholos befolyásoltság esetén az érzékelés és a felfogás romolhat, azonban a tudat beszűkülése nem olyan mértékű, amely az akaratnyilvánítást ellehetetlenítené. Ennélfogva a sértettnél akaratnyilvánításra képtelen állapot nem véleményezhető.

Álláspontja szerint megalapozatlan az ítélet 3. oldal utolsó előtti és a 4. oldal első bekezdése, ahol a bíróság a sértett előadása alapján azt rögzítette, hogy a vádlott a sértett mellett feküdt a kanapén. A sértetti vallomást azonban az elsőfokú bíróság nem ütköztette objektív bizonyítékokkal, indokolt lett volna ugyanis az állítólagos helyszínen helyszíni tárgyalást tartani és a sértettet a helyszínen kihallgatni. Fellebbezéséhez csatolt három fényképfelvételt is az irodahelyiségről, ahol egy kanapé látható. Ezzel kapcsolatban közölte, hogy a kanapé fekvőfelülete 170 cm hosszú, szélessége pedig mindössze 50 cm. Ennélfogva ilyen szélességű felületen objektíve lehetetlen két felnőtt méretű ember egymás mellett fekvése, illetve alvása. Ez a tény pedig önmagában is megcáfolja a sértetti előadást, és egyúttal megalapozatlanná teszi az elsőfokú ítélet e tényállási részeit is.

Hozzáfűzte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során az egyes közvetett tanúk vallomásainak egymás közötti, illetve e vallomások és a sértetti vallomás között mutatkozó lényegi ellentéteket sem tisztázta, oldotta fel, holott ezeket az ítéletben is megjelenítette, de azt teljes mértékben indokolás nélkül hagyta, hogy e lényeges tényekre vonatkozó előadások közül melyeket fogadott el és melyeket nem.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a Be. 376. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására, ennek hiányában a másodfokú eljárásban tartson tárgyalást és bizonyítási eljárást folytasson le, melynek eredményétől függően az elsőfokú ítéletet változtassa meg. Másodlagosan azt indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlott cselekményét a Btk. 198. § (4) bekezdése szerinti szexuális visszaélésnek minősítse és az átminősítés folytán törvénysértően súlyos büntetést enyhítse, harmadlagosan pedig azt, hogy a vádlott büntetését jelentősen enyhítse.

A vádlott az ítélet táblára eljuttatott beadványában ismételten előadta az eljárás során előadott védekezését, kijelentette, hogy soha semmilyen bűncselekményt nem követett el, az elsőfokú tárgyalás során a vád által állított cselekmény meg nem történtét alátámasztó bizonyítékait a bíróság a bizonyítás során teljes egészében mellőzte.

A fellebbezési zárt ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta. A védelmi felvetésekkel kapcsolatban kifejtette, hogy valóban vannak objektív tények, így objektív tény a közös gyermek születése, azaz 2014. október 10. napja, de ehhez képest a cselekmény időpontjának meghatározása már szubjektív elmondások, tanúvallomások alapján lehetséges csak, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vád tárgyává tett cselekmény 2014. szeptember végén, október elején, pontosabban meg nem határozható időpontban történt. Hozzáfűzte, hogy a védő által előadott, a cselekmény időigényével kapcsolatos okfejtés is szubjektív nyilatkozatokon alapul, míg a védő által csatolt szakvéleménnyel kapcsolatban kifejtette, hogy a sértettet senki nem vizsgálta meg ebből a szempontból, azt, hogy a sértett milyen állapotban volt, az ő elmondásából ismerjük.

Nem vitatta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok zömében szubjektívek, de e bizonyítékok nem cáfolják, hogy a vád tárgyává tett cselekmény valóban megtörtént, úgy, ahogy azt az elsőfokú

bíróság az ítéletében rögzítette. Így álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott, ezért annak helybenhagyását indítványozta.

A fellebbeviteli nyilvános ülésen előadott felszólalásában a vádlott utolsó szó jogán továbbra is tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során az ítélet hatályon kívül helyezésére, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte, ugyanakkor a büntetés enyhítésére irányuló védői indítvány megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítéletábra nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának akadályát képezte volna.

A törvényszék a felvett bizonyítékok mindegyikét alaposan megvizsgálta, azokat egyenként és összességükben is helyénvalóan értékelte. Rögzítette a vádlott védekezése, a sértett nyilatkozatai és az egyes hallomástanúk vallomásai közötti ellentmondásokat, egybevetette azokat az igazságügyi pszichológus szakértő megállapításaival, és részletesen megindokolta, hogy mely tényeket és milyen okból fogadott el az ítéleti tényállás megállapítása során.

Helytállóan rögzítette, hogy **C.C.** sértett előadásai határozottan és következetesen cáfolták a vádlott védekezését, és a sértett vallomását a hallomástanúk, **H.H.**, **A.A.**, **D.D.**, **B.B.**, **I.I.** és **G.G.** vallomásai, illetve a sértettet vizsgáló igazságügyi pszichológus szakértő által előterjesztett szakvélemény megállapításai is alátámasztották.

Részletesen foglalkozott azzal, hogy a szakértői vélemény szerint a sértett nem konfabulál, meseszövegre nem hajlamos, az általa előadottak élményszerűek, és átélte, megélt eseményekre utalnak. Emiatt helyes a törvényszék megállapítása, hogy a sértett szavahihető, az eljárás során ugyanis nem merült fel olyan körülmény, amely kétségesse tenné az igazmondását, ennél fogva vallomására ítéleti tényállás alapítható.

Kétségtelen, hogy az ügy jellegéből is fakadóan objektív bizonyítékok nem állnak rendelkezésre, ezért - ahogy az elsőfokú bíróság is utalt rá - fokozott figyelemmel kell vizsgálni a sértetti előadásokat, a hallomás-tanúk vallomásait, és ezeket minden részletre kiterjedően kell összevetni a vádlott tagadásával, illetve az eljárás során előadott védekezésével. E körben az első fokon eljáró bíróság részletesen és körültekintően tett eleget feladatának, a bizonyítékokat széleskörűen feltárta, és azokat minden lehetséges szempontból értékelte.

Az ítéletábra megállapítása szerint okszerű következtetést vont arra az elsőfokú bíróság, hogy a sértett által előadottak nem egy elképzelt, alaptalan, és - a vádlott védekezésével szemben - a terhelt ellen irányuló bosszúhadjárat része, hanem a valóságnak megfelelően mondta el azt, ami vele történt. Ezt támasztja alá ugyanis az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény fenti megállapításai mellett az, hogy több, mint egy év telt el a feljelentés megtételéig, kiemelve, hogy a feljelentést nem is a sértett tette, illetve tanúvallomásokkal igazoltan a cselekményt követően a sértett elköltözött otthonról, valamint a vele történeteket is rögtön az eseményeket követően elmondta a nagymamájának és a barátnőjének. Emellett **H.H.** és **D.D.** mellett a további hallomás-tanúk, **A.A.** és **I.I.** tanúk vallomásait összevetve megállapítható az is, hogy sértett mindegyiküknek egyezően adta elő a történeteket.

Az ítéletábra nem tudta elfogadni a védelem érvelését, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan tényállást állapított meg azáltal, hogy az elfogadott vallomásokban megjelenő szubjektív elemeket objektív tényeken keresztül nem ellenőrizte. Kétségtelen, hogy vannak objektív adatok, körülmények, amelyek egyes vallomások elemzéséhez támpontul szolgálhatnak, így a vádlott és A.A. közös gyermekének születésnapja, a közösen használt lakás, a szórakozóhelyek, illetve az iroda közötti távolságok, az, hogy a 4. Pub nevű szórakozóhelyen mely napokon tartanak karaoke-t, illetve a vádlott irodahelyiségében található kanapé méretei, de ezeket az objektív elemeket az ítéletábra álláspontja szerint a vallomásokban megnyilvánuló szubjektív adatok erősen befolyásolják. Így senki nem tudja, hogy a vádlott és a sértett pontosan mikor indultak el otthonról, milyen tempóban gyalogoltak be a belvárosba, az egyes szórakozóhelyeken mennyi ideig tartózkodtak, ott mennyi és milyen alkoholt fogyasztottak, mikor érkeztek meg az irodához, a kanapén milyen testhelyzetben és meddig aludt a sértett, majd mikor értek haza, ezek a körülmények, adatok, időpontok ugyanis csak hozzávetőlegesen szerepelnek az egyes vallomásokban. Ugyanez a helyzet a sértett ittasságára vonatkozó, védő által csatolt szakértői véleménnyel - az véralkohol-vizsgálat hiányában a sértetti elmondáson alapul, így objektív bizonyítéknak nem tekinthető -, illetve a cselekmény időpontjának pontos meghatározásával kapcsolatban is. A közös gyermek születésnapja objektív adat, de a további védői okfejtés a sértetti vallomásból indul ki, azaz szubjektív alapokból vezeti le az általa helyesnek vélt elkövetési időpontot. Emiatt ezt az érvelést sem tudta elfogadni az ítéletábra, és osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a cselekményt időpontját az eltelt időre tekintettel napra pontosan már nem lehet megállapítani.

A felülbírálat során az ítéletábra is tapasztalt kisebb mértékű hiányosságokat az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárásával kapcsolatban, így az egyes vallomásokban fellelhető néhány ellentmondásra elmaradt a szembesítés, de úgy ítélte meg a másodfokú bíróság, hogy ezek a hiányosságok nem teszik alkalmatlanná a felülbíráltra az elsőfokú ítéletet. Nincs jelentősége annak, hogy a sértett I.I. tanúnak úgy mondta-e el a vele történeteket, hogy a vádlott a nadrágjába nyúlt, illetve - részben éppen amiatt, mert a cselekmény pontos időpontja nem határozható meg - , hogy megbeszélte találkozót a sértett G.G.sal, és oda ki nem ment el, mi volt az oka annak, hogy végül nem találkoztak. Az elsőfokú bíróság ugyanis az egyéb bizonyítékokat felsorakoztatta, azokat egymásra tekintettel is értékelte, részletesen elemezte, logikus érvelés mellett a sértetti vallomáshoz kapcsolta, egyúttal megindokolta azt is, hogy ennek eredményeként miért nem fogadta el a terhelt vallomását.

Helyes indokok mentén állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletábra megítélése szerint azt is, hogy a vádlott azon védekezése sem foghat helyt, hogy bosszúból tettek ellene feljelentést. E védekezést ugyanis cáfolja az elsőfokú bíróság által kifejtetteken túl az is, hogy a szakértői vélemény szerint - amellet, hogy az általa elmondottak személyesen átélnek tünnek - a sértett vizsgálatkori pszichés státusza, érzelmi labilitása, negatív tartalmú álmái, szégyenérzete ok-okozati összefüggésben van az általa átélte negatív élménnyel.

Mindezek alapján helyesen járt el a törvényszék, amikor az ítéleti tényállást a vádlott védekezésével szemben a sértett előadására alapította. Azt ugyanis a közvetett, hallomás tanúk vallomása mellett a pszichológus szakértői vizsgálat eredménye is megerősítette azzal, hogy a sértett által feltárt, részletesen előadott történetek élményszerűek, átélte eseményeken alapulnak. Ekként az ítéletábra megítélése szerint a vádlott terhére az elsőfokú bíróság által maradéktalanul és megfelelő módon számba vett bizonyítékok összességükben egy olyan zárt, logikai hibától mentes láncolatot alkotnak, amelynek elemei egymást kiegészítik és megerősítik, egyúttal kétséget kizáró módon cáfolják a vádlotti védekezést.

Ennélfogva a meghatalmazott védő elsődleges indítványában megfogalmazottakkal szemben az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az első fokon eljáró bíróság ítélete nem szenved az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltta tévő megalapozatlansági hibában, és a védő által kifogásolt megállapításai sem iratellenesek. Az elsőfokú bíróság az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi tény, adatot vizsgálati körébe vont, azokat okszerűen értékelte, következtetései helytállóak, azokkal az ítélőtábla is egyetértett. A megállapított tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, teljesnek tekintendő, sem helyesbítése, sem kiegészítése nem szükséges, ezért a Be. 351. § (1) bekezdése szerint alapját képezte az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

A megalapozott tényállás mellett a törvényszék helytálló következtetést vont a vádlott bűnösségére, helyes a bűncselekmény jogi minősítése is, azonban annak indokolása kiegészítésre és pontosításra szorul.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállásban azt állapította meg, hogy a 2000. április 14. napján született kk. C.C. sértett - miután nevelőapjával együtt különböző szórakozóhelyeken pontosan meg nem határozható mennyiségű alkoholt fogyasztott - a nevelőapja tulajdonát képező irodahelyiségben kezdte magát rosszul érezni, majd az ott lévő heverőn az alkohol hatására elaludt. Miután egy idő elteltével magához tért, arra figyelt fel, hogy a heverőn hanyatt fekvő a szoknyája a hasán felhajtott állapotban van, nincs rajta a harisnya és a bugyija sem, a vádlott pedig meztelenre vetkőzve mellette fekszik a heverőn, és hozzáhajolva a nemi szervét csókolgatja, nyalogatja, ujjával próbál behatolni a sértett hüvelyébe, miközben a másik kezével önkielégítést végez. Mivel a sértett az elfogyasztott szeszes ital hatására gyengének és kábának érezte magát, csak annyi ereje volt, hogy elfordult a vádlottól, miközben csak annyit tudott mondani, hogy „szegény anya, mi lesz?”, majd ismét elaludt.

A vádlott e cselekménye egyértelműen a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjában meghatározott szexuális cselekménynek tekintendő, ugyanis ez olyan súlyosan szeméremsértő magatartásnak minősül, amely alkalmas a nemi vágy felkeltésére, fenntartására vagy kielégítésére, továbbá kifejezetten arra is irányult.

Ezzel kapcsolatban az ítélőtábla utal arra, hogy a Btk. 197. §-a a szexuális erőszak három alapesetét különbözteti meg: egyrészt - az (1) bekezdés a) pontja szerint - aki más erőszakkal vagy minősített fenyegetéssel szexuális cselekményre vagy annak eltűrésére kényszerít, másrészt - az (1) bekezdés b) pontja szerint - aki más védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotát használja fel szexuális cselekményre, harmadrészt pedig - a (2) bekezdés alapján - aki tizenkettedik életévét be nem töltött személlyel szexuális cselekményt végez vagy végeztet.

Jelen esetben az irányadó tényállás szerint a tizennegyedik életévét beöltött sértett aludt, amikor a vádlott a szexuális cselekményét megkezdte. Ennélfogva a Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontja alapján az alvó sértett állapotánál fogva ideiglenesen egyáltalán nem volt képes ellenállás kifejtésére, miután pedig a sértett a vádlott által kifejtett szexuális cselekmény során felébredt, a szeszes ital fogyasztásából eredő gyengesége és kábása miatt csak annyi ellenállás kifejtésére volt ereje, hogy elfordult a vádlottól, majd ismét elaludt. Erre tekintettel a vádlott cselekménye a Btk. 197. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik, - ennyiben pontosítva az elsőfokú bíróság minősítését - mivel a vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdés 27. pontjában meghatározott szexuális cselekményt az alvó sértett védekezésre képtelen, illetve ébredését követően az ittaságból eredő akaratnyilvánításra képtelen állapotát felhasználva követte el. Ennélfogva, tekintettel arra, hogy a vádlott a sértett

nevelőapja volt, és a vádbeli éjszaka a tizennyolcadik életévét be nem töltött sértett az ő felügyelete mellett távozott el otthonról, a vádlott cselekménye az elkövetéskor hatályban volt Btk. 197. § (3) bekezdés a) és b) pontjára tekintettel a (4) bekezdés b) pontja szerint minősül.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra nem osztotta a védő érvelését, amely szerint a vádlott terhére a Btk. 198. § (4) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szexuális visszaélés büntette állapítható meg, jelen esetben ugyanis az ott pönalizált elkövetési magatartás mellett a fentiek szerint további, a Btk. 197. § (1) bekezdésében, valamint a Btk. 197. § (3) bekezdés a) és b) pontjában rögzített körülmények is megállapíthatók.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel, további enyhítő körülményként értékelte azonban az ítéletábra, hogy a vádlottnak az elsőfokú ítélet kihirdetését követően gyermeke született, aki a feleségének a korábbi kapcsolatából származó két kiskorú gyermekével együtt közös háztartásban él, és akiről a vádlott gondoskodik.

Az így helyesbített bűnösségi körülmények mellett az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 9 év szabadságvesztés eltúlzott, az már a büntetés célján túlmutató hátrányt jelent a vádlott számára, ezért azt a másodfokú bíróság enyhítette.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben azonban az elsőfokú ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. §-a szerint a vádlott által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a szabadságvesztés tartamába.

Győr, 2018. április 5. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Élő András sk.
előadó bíró

. Németh Balázs sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2017. december 8. napján kihirdetett B.411/2016/21. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. április 5. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke